

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΑΚΕΛΟΥ 192/2017

Αριθμός απόφασης : 227/2019

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Λαυρίου Ελένη Ιωάννου και τη Γραμματέα Μαρία Τατάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 23 Νοεμβρίου 2018, για να δικάσει την αίτηση μεταξύ:

Της αιτούσας :

η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου

δικηγόρου της Μιχαήλ Κούβαρη.

Της μετέχουσας στη δίκη πιστώτριας, η οποία κατέστη διάδικος μετά τη νόμιμη κλήτευση της [άρθρα 5 ν.3869/2010 και 748 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.] και παρίσταται ως εξής: Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σταδίου, αρ.40 και εκπροσωπείται νόμιμα, ως καθολικής διαδόχου τη ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της :

Η αιτούσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από 20/11/2017 και με ειδικό αριθμό κατάθεσης 192/24-11-2017 αίτησή της.

Για τη συζήτηση της αίτησης ορίστηκε η δικάσιμος που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, που ορίζει ότι «ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας», το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος που προβλέπει ότι «καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα

δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη», καθώς και από τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος που ορίζει ότι «Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιση και αποτελεσματική άσκησή τους. ... Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας», απορρέουν οι αρχές της ασφάλεια δικαίου, της προβλεψιμότητας και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης. Οι αρχές αυτές, κατ' αρχήν, δεν επιτρέπουν την αιφνίδια μεταβολή ουσιωδών στοιχείων της σταθερά διαμορφωμένης νομικής και πραγματικής κατάστασης των προσώπων, στη διατήρηση των οποίων είχαν δικαιολογημένα αποβλέψει, μεταξύ άλλων, και κατά τον καθορισμό των συνθηκών και του επιπέδου διαβίωσής τους, παρά μόνο στο μέτρο που η μεταβολή αυτή δικαιολογείται από υπέρτερους λόγους δημοσίου συμφέροντος και στο βαθμό που, ενόψει της αρχής της αναλογικότητας, τηρείται μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ του υπηρετούμενου σκοπού και των δικαιωμάτων ή των νόμιμων προσδοκιών των θιγομένων από τη μεταβολή του νομοθετικού καθεστώτος (πρβλ. Ελ. Συν. Πρακτ. Ολομ. της 4ης Ειδικής Συνεδρίασης της 31.10.2012, Ολομ. ΣτΕ 602/2003, ΣτΕ 1508/2002, αποφ. ΕΔΔΑ της 2.4.2015 Dimech κατά Μάλτας, σκ. 64, της 7.2.2013 Fabris κατά Γαλλίας, σκ. 66).

II. Το άρθρο 2 ΑΚ εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή δεν έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Επομένως, ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική ισχύ, με μόνο περιορισμό τη μη προσβολή συνταγματικώς προστατευομένων δικαιωμάτων. Στον νόμο μπορεί να δοθεί αναδρομική δύναμη ρητώς ή σιωπηρώς (έμμεσα), όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση περί αναδρομικής ισχύος του, ώστε να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπονται στο Σύνταγμα από

-2^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -

(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

τις διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 και 78 παρ. 2. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας του, ει μη δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, όπως θέση εν ισχύϊ νόμους, ους ήθελε κρίνη αναγκαίους προς ρύθμιση- της χρήσεως αγαθών, συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον, ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και μάλιστα οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Έτσι, σύμφωνα με τη ρύθμιση της ως άνω διεθνούς συνθήκης, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφελείας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών

δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα (βλ. για τα προαναφερόμενα και οΛΑΠ 6/2007, ΕΕμπΔ (2007), 715, Δ (2008), 29, οΛΑΠ 40/1998, ΝοΒ (1999), 752, Αρμ (1999), 46, Δ (1999), 230, ΕΕμπΔ (1999), 28).

III. Ανάμεσα στα παραπάνω δικαιώματα συγκαταλέγεται πλέον και η προστασία της κύριας κατοικίας, η οποία στην ελληνική έννομη τάξη προστατευόταν από το ν.3869/2010, αφού, με βάση το ισχύον κατά την άσκηση της αίτησης δίκαιο, υπήρχε νόμιμη προσδοκία, ότι μπορούσε να ικανοποιηθεί η προστασία της κύριας κατοικίας με τον συνδυασμό της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ.2 που στηριζόταν σε εισοδηματικά κριτήρια επί τριετία και της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ.2 προ της ισχύος του ν.4336/2015 κατά την οποία μετά την χορήγηση περιόδου χάριτος ακολουθούσε η καταβολή οποιοσδήποτε ποσού για την διάσωση της κύριας κατοικίας του αιτούντος. Αλλά και μετά τους ν.4336/2015 και 4346/2015, η εκ παραδρομής παράλειψη της πρόβλεψης δυνατότητας για χορήγηση περιόδου χάριτος στην νέα διάταξη του άρθρου 9 παρ.2, επέτρεπε την αναλογική εφαρμογή του άρθρου 9 παρ.2 όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με το ν.4336/2015 το οποίο προέβλεπε την χορήγηση περιόδου χάριτος. Πλην όμως, κατά το άρθρο 9 παρ. 2β. του ν.3869/2010 όπως αυτό τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν.4549/2018, « Κατά το χρονικό διάστημα των καταβολών της παραγράφου 2 του άρθρου 8 το δικαστήριο κατανέμει το ποσό που μπορεί να καταβάλει ο οφειλέτης μεταξύ της ρύθμισης οφειλών του άρθρου 8 και του σχεδίου διευθέτησης οφειλών του παρόντος άρθρου, διασφαλίζοντας ότι οι πιστωτές δεν θα βρεθούν χωρίς τη συναίνεσή τους σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν, στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης». Συνεπώς, καταργείται πλέον η δυνατότητα χορήγησης περιόδου χάριτος μεταξύ του χρόνου ισχύος των δύο διατάξεων του αρθρ. 8 και 9 και εφαρμόζεται στις εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αιτήσεις, οι οποίες καταλαμβάνονται από το πεδίο εφαρμογής του Ν. 4346/2015 (βλ. παρ. 2α και 2β του αρθρ. 9, όπως προστέθηκε με την παρ. 3 του άρθρ. 62 Ν.4549/2018, ΦΕΚ Α`105/14.6.2018, και, σύμφωνα με την παρ. 8 του άρθρου 68 του αυτού νόμου, εφαρμόζεται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του). Αυτή η σαφής αναδρομική κατάργηση της περιόδου χάριτος δυνάμει των προαναφερομένων διατάξεων, έχει ως αποτέλεσμα ότι θα συμπέσουν χρονικά οι δύο ρυθμίσεις για μηνιαίες καταβολές, αυτές δηλαδή

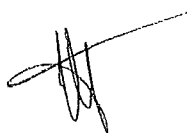

-3^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -
(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

των αρθ. 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2, επομένως ο οφειλέτης θα κληθεί να καταβάλλει κατά την πρώτη ζετία, που θα λειτουργήσουν παράλληλα, ποσά σημαντικά μεγαλύτερα αυτών που δύναται με βάση τα εισοδήματα και τις ανάγκες του, που αποτελούν και τα κριτήρια για τον ορισμό του ποσού των καταβολών της ρύθμισης της 8 παρ. 2, γεγονός που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην έκπτωση του, αντί της επιδιωκόμενης απαλλαγής του. Εφόσον η εκπλήρωση της ρύθμισης του αρθ. 8 παρ. 2 εξαρτάται κατά το νόμο από τα εισοδηματικά κριτήρια που θεσπίζει η διάταξη αυτή, η δε πραγμάτωσή της είναι αδύνατη εάν λειτουργήσει παράλληλα με τη ρύθμιση του αρθ. 9 παρ. 2, όπως τροποποιήθηκε με τις ανωτέρω διατάξεις, αφού ανατρέπεται πλήρως η βάση της για τον ορισμό των δόσεων, δηλαδή η τρέχουσα ικανότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, όπως αυτή κρίθηκε με βάση τα εισοδηματικά κριτήρια της διάταξης, θα πρέπει κατά λογική ακολουθία η δεύτερη ρύθμιση να έπεται της πρώτης, πράγμα που μπορεί να συμβεί με τη χορήγηση ισόχρονης της πρώτης ρύθμισης περιόδου χάριτος ώστε να μη συμπέσουν οι δύο ρυθμίσεις, όπως ρητά προβλεπόταν από το προγενέστερο δίκαιο και έγινε δεκτό υπό την ισχύ του από τη νομολογία (175/2018 ΜΠρΚορίνθου, ΝΟΜΟΣ). Η δε αξίωση προστασίας της κύριας κατοικίας ήταν γεννημένη κατά τον χρόνο έναρξης ισχύος του πιο πάνω ν.4549/2018, η δε αναδρομική κατάργηση της αξίωσης αυτής παραβιάζει την αρχή της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης σε ένα σταθερό νομοθετικό πλαίσιο που αφορά την προστασία της κύριας κατοικίας και την διαχείριση των οφειλών των δανειοληπτών, το οποίο κάθε έτος μεταβάλλεται και επιφέρει σοβαρές οικονομικές διαταραχές τόσο στους δανειολήπτες όσο και στο ίδιο το τραπεζικό σύστημα. Συνεπώς, η αναδρομική εφαρμογή του άρθρου 9 παρ.2β όπως αυτό τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν.4549.2018, δηλαδή η διάταξη του άρθρου 68 παρ.6 του ν.4549/2018 είναι αντίθετη με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, αφού με την πιο πάνω αναδρομική εφαρμογή εξυπηρετείται μόνο το συμφέρον των πιστωτών, οι οποίοι πλέον με δεδομένη την έκπτωση των οφειλετών θα δύνανται να επισπεύδουν μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης κατά της κύριας κατοικίας τους, ενώ υπό την ισχύ των προηγούμενων διατάξεων εξοφλούσαν έστω

μακροπρόθεσμα μέρος των οφειλών τους και διέσωζαν την κύρια κατοικία τους. Επίσης, από την αναδρομική αυτή εφαρμογή που συνεπάγεται την εφαρμογή μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά της κύριας κατοικίας των οφειλετών δεν εξυπηρετείται κάποια δραστηριότητα του Κράτους, επηρεάζεται αρνητικά η οικονομική κατάσταση της χώρας αφού αυξάνεται το ποσοστό των κοινωνικά και οικονομικά εξαθλιωμένων πολιτών συνακόλουθα δεν συντρέχει δημόσια ωφέλεια, αναφορά της οποίας ούτε καν περιέχεται ούτε στο πιο πάνω άρθρο 68 παρ.6 ν.4549/2018 αλλά ούτε και στην αιτιολογική του έκθεση. Εξάλλου, οι προαναφερόμενες διατάξεις του ν.4549/2018 προσβάλλουν και την συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας, αφού δεν υπολογίζουν το πραγματικό μακροπρόθεσμο οικονομικό συμφέρον των πιστωτών οι οποίοι αντί να εξοφληθούν έστω μερικώς σε ορισμένη χρονική περίοδο με συνέπεια την ρευστότητά τους, την επανακυκλοφορία του χρήματος και συνεπώς την επιβίωσή τους, θα μετατραπούν σε «τράπεζες ακινήτων» δυσχερώς ρευστοποιήσιμων για τον μοναδικό λόγο της κατάργησης της τριετίας που αποτελούσε συνήθως την περίοδο χάριτος, η οποία τριετία είναι σημαντική για τους οικονομικά αδύναμους δανειολήπτες, για τους πιστωτές όμως των οποίων η επιβίωση βασίζεται σε ένα μακροοικονομικό ορίζοντα και όχι στα τρία επόμενα χρόνια, είναι ασήμαντη, δοθέντος ότι το συνολικό ποσό που θα καταβάλει ο κάθε δανειολήπτης δεν εξαρτάται από την ύπαρξη ή μη της περιόδου χάριτος. Τέλος, οι πιο πάνω διατάξεις του Ν. 4549/2018 θίγουν και ακυρώνουν τον πυρήνα του ν.3869/2010 στόχος του οποίου είναι προστασία της κύριας κατοικίας των πραγματικά αδύναμων οικονομικά οφειλετών αφού τις καταβολές δύο παράλληλα ρυθμίσεων ήτοι διπλές καταβολές μπορούν πράγματι να καταβάλουν μόνο οι έχοντες εισοδήματα στρατηγικοί κατοκλήρωτες τα οποία στην πλειονότητα των περιπτώσεων είναι άδηλα και οι φορολογικές αρχές αδυνατούν να εντοπίσουν, προκειμένου να επωφεληθούν από το οποιοδήποτε κούρεμα των οφειλών τους ενώ οι οικονομικά αδύναμοι δανειολήπτες δεν θα μπορέσουν να καταβάλλουν σε μικρότερο χρονικό διάστημα το ποσό που ούτως ή άλλως θα κατέβαλλαν στο διάστημα που έκρινε το δικαστήριο η δε συμπίεση αυτή του ίδιου ποσού σε μικρότερο χρονικό διάστημα θα εξαναγκάσει τους δανειολήπτες να υποχωρήσουν στις προτάσεις των πιστωτών οι οποίοι παρέχουν την χρονική παράταση που οι δανειολήπτες ζητούν υπό τον όρο όμως της αύξησης των

-4^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -
(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

επιτοκίων, με αποτέλεσμα να αποφεύγουν την ένταξή τους στο ν.3869/ 2010 μετά την τροποποίηση των διατάξεων που αφορούν την περίοδο χάριτος από τις διατάξεις του ν. 4549/2018 ακόμα και αν έχουν ασκήσει τις σχετικές αιτήσεις. Με βάση τα προαναφερθέντα, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω αξιώσεων περί προστασίας της κύριας κατοικίας, δια των διατάξεων του άρθρου 9 παρ.2 ν.3869/2010 όπως τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν.4549/2018 καθώς και δια των διατάξεων του άρθρου 8 παρ.68 ν.4549/2018 είναι αντίθετη με τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ.1, 4,17 και 25 παρ.1 Συντάγματος, 2 ΑΚ και καθώς στις υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και επομένως το παρόν δικαστήριο αρνείται την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων ως αντισυνταγματικών.

Με την κρινόμενη αίτηση, όπως αυτή νομίμως και παραδεκτώς συμπληρώθηκε και διορθώθηκε με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της αιτούσας που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά και μέσω των νομίμως κατατεθειμένων προτάσεών της, η αιτούσα, επικαλούμενη έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των χρηματικών οφειλών της προς την καθ' ης πιστώτρια της, που αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητά τη ρύθμιση των χρεών της, με την εξαίρεση της κύριας κατοικίας της, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υποβάλλει και αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή της κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, με σκοπό τη μερική απαλλαγή της απ' αυτά.

Η αίτηση με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, αρμοδίως και παραδεκτώς φέρεται για συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (αρθ 3 του Ν 3869/2010 σε συνδυασμό με τα αρθ. 739 επ. ΚΠολΔ) καθόσον από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη όμοια αίτηση της αιτούσας, ενώ επί της με αριθμό κατάθεσης 90/2012 αίτησης της, επί της οποίας είχε εκδοθεί η με αριθμό 368/2013 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία έκανε δεκτή την αίτησή της, ασκήθηκε η από 5/12/2013 και με αριθμό κατάθεσης 63/2013 έφεση, επί της

οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 6200/2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έκανε δεκτή την εν λόγω έφεση και εξαφάνισε την με αριθμό 368/2013 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, καθώς απέρριψε την ανωτέρω αίτηση της αιτούσας λόγω αοριστίας. Περαιτέρω, η αίτηση, στην οποία περιλαμβάνονται όλα τα στοιχεία του άρθρου 4 παρ. 1 Ν. 3869/2010, είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 8, 9 και 11 του Ν. 3869/2010 όπως τροποποιήθηκαν με τα άρθρα της ΥΠΟ- ΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/ 14.8.2015), που καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν.4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/ 14.8.2015) τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, αλλά και τις διατάξεις του Ν. 4346/2015, εφόσον η αίτηση κατατέθηκε μετά την 1.1.2016, όπως οι τελευταίες διατάξεις τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του Ν. 4549/2018 (ΦΕΚ Α` 105/14.6.2018), ο οποίος εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του αιτήσεις (σύμφωνα με τις μεταβατικές διατάξεις του), συνεπώς, πρέπει να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι έχουν κατατεθεί τα γραμμάτια προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής και δεν έχει επιτευχθεί προδικαστικός συμβιβασμός μεταξύ της αιτούσας και της πιστώτριας τους.

Η καθ' ης αρνήθηκε την αίτηση, προς απόκρουσή της δε, πρότεινε παραδεκτά : Α) την ένσταση αοριστίας της αίτησης, η οποία είναι απορριπτέα ως αβάσιμη, καθόσον η υπό κρίση αίτηση είναι ορισμένη, αφού περιέχει όλα τα κατά νόμο απαιτούμενα στοιχεία (άρθ. 4 παρ. 1 Ν.3869/2010) και συγκεκριμένα η αιτούσα αναφέρει : 1) ότι είναι φυσικό πρόσωπο και βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της, 2) έλλειψη στο πρόσωπό της πτωχευτικής ικανότητας, 3) κατάσταση της περιουσίας και των εισοδημάτων της, 4) κατάσταση των πιστωτών της και των απαιτήσεών τους, 5) σχέδιο διευθέτησης των οφειλών της και 6) αίτημα ρύθμισης αυτών με σκοπό την προβλεπόμενη από το νόμο απαλλαγή της, δεδομένου ότι πέραν των παραπάνω κανένα άλλο στοιχείο δεν απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης, τα αναφερόμενα δε από την καθ' ης ως ελλείποντα στοιχεία, δεν αποτελούν στοιχεία του ορισμένου της αίτησης και είναι αντικείμενα απόδειξης και ανταπόδειξης κατά την έρευνα της ουσιαστικής βασιμότητας και ειδικότερα των όρων της υπαγωγής της αιτούσας στη ρύθμιση του Ν.3869/2010 και Β) την ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, για το λόγο

-5^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -

(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

ότι η αιτούσα δεν ζητά τη ρύθμιση των οφειλών της αλλά σχεδόν την πλήρη απαλλαγή της από αυτές, προτείνοντας μηδενικές καταβολές, χωρία να δικαιολογεί αντίστοιχη μείωση των εισοδημάτων της. Η ένσταση αυτή, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της άσκησης της ένδικης αίτησης, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι η απαγόρευση της άσκησης του δικαιώματος, που ορίζει το άρθρο 281 ΑΚ, με τους όρους που αυτό προβλέπει, είναι παραδεκτή μόνο για δικαίωμα το οποίο απορρέει από διατάξεις ουσιαστικού νόμου και όχι από διατάξεις δικονομικές (Α.Π. 1006/1999), κατά το μέρος, δε, που αφορά στο ασκούμενο διά της αιτήσεως δικαίωμα τους, ο ως άνω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, διότι ακόμη και αληθή υποτιθέμενα τα πραγματικά περιστατικά, δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος κατά το άρθρο 281 ΑΚ, αφού η άσκηση της αίτησης είναι απολύτως σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του Ν. 3869/2010, ο οποίος παρέχει τη δυνατότητα της ρύθμισης για το φυσικό πρόσωπο των χρεών του με απαλλαγή από αυτά, με παράλληλη ανάληψη υποχρεώσεων έναντι του πιστωτή, η ρύθμιση δε αυτή βρίσκει νομιμοποίηση ευθέως στο ίδιο κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία, άλλωστε, και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Σε κάθε περίπτωση, η υπαγωγή στις διατάξεις τού ως άνω νόμου εναπόκειται στην κρίση του Δικαστηρίου και η αίτηση θα γίνει δεκτή μόνο με τη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 2 του νόμου αυτού, άλλως αυτή θα απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη.

Από την ένορκη εξέταση της μάρτυρα – μητέρας της αιτούσας στο ακροατήριο που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου σε συνδυασμό με όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα παρακάτω, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, αλλά και από τα διδάγματα, της κοινής πείρας και της λογικής που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336/4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με την αυτεπάγγελη έρευνα των γεγονότων (άρθρο 744 ΚΠολΔ) και την στο ακροατήριο προφορική διαδικασία, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα

πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι σήμερα 40 ετών, έγγαμη με τον

και από το γάμο τους έχουν αποκτήσει 2 ανήλικα τέκνα, ηλικίας σήμερα 11 και 7 ετών. Εργάζεται ως μόνιμη υπάλληλος και δη πολιτικό προσωπικό της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων, κλάδου ΔΕ Τυπογραφίας, απ' όπου λαμβάνει μηνιαίως ως μισθό το ποσό των 809,92 ευρώ (βλ. ανάλυση αποδοχών – εργοδοτικών κρατήσεων β' 15 ημέρου μηνός Νοεμβρίου 2018). Η αιτούσα κατά το χρόνο κατάθεσης της υπό κρίση αίτησης και συγκεκριμένα από 4/11/2016 έως και 15/11/2018 απουσίαζε από την εργασία της με άδεια άνευ αποδοχών για την ανατροφή των τέκνων της, κατόπιν σχετικής αίτησης της (βλ. την με αριθμό πρωτ. 17195/2016 απόφαση της Δ/σης Πολιτικού Προσωπικού του Γενικού Επιτελείου Στρατού), ενώ κατά το διάστημα αυτό ελάμβανε την οικονομική ενίσχυση των γονέων του συζύγου της. Ο σύζυγος της αιτούσας διατηρεί κουρείο, από όπου κερδίζει μηνιαίως περίπου το ποσό των 400,00 ευρώ (περιοδικές δηλώσεις ΦΠΑ από Ιανουάριο 2018 έως Σεπτέμβριο 2018 και εκκαθαριστικό σημείωμα φορολογικού έτους 2017), ενώ λαμβάνει επίσης και οικογενειακό επίδομα ύψους 960,00 ευρώ ετησίως, ήτοι 80,00 ευρώ μηνιαίως (βλ. την από 30/03/2018 βεβαίωση οικογενειακών επιδομάτων του Τμήματος Ελέγχων και Διαχείρισης Πληρωμών και Μεταβολών του Οργανισμού Προνοιακών Επιδομάτων και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για το έτος 2017). Συνεπώς, πλέον το οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας ανέρχεται μηνιαίως περίπου στο ποσό των 1.300 ευρώ. Τα οικογενειακά εισοδήματα της αιτούσας έχουν υποστεί σημαντική μείωση σε σχέση με το παρελθόν. Ενδεικτικά, τα οικογενειακά εισοδήματα της κατά τα οικονομικά έτη 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και φορολογικά έτη 2014, 2015, 2016 και 2017 ανέρχονταν στο ποσό των 25.148,53 ευρώ, 27.357,40 ευρώ, 21.582,62 ευρώ, 15.843,28 ευρώ, 19.502,75 ευρώ, 18.643,00 ευρώ, 12.948,03 ευρώ, 11.539,37 ευρώ, 4.683,18 ευρώ, 2.930,19 ευρώ, 1.434,69 ευρώ και 3.699,41 ευρώ αντίστοιχα (βλ. προσκομιζόμενα εκκαθαριστικά σημειώματα και φορολογικές δηλώσεις).

Η αιτούσα έχει τις κάτωθι οφειλές προς την καθ'ης : 1) στεγαστικό δάνειο, με την με αριθμό 2292383820 σύμβαση από την οποία η οφειλή της την 12/12/2017 ανερχόταν στο ποσό των 33.815,73 ευρώ, 2) στεγαστικό δάνειο, με την με αριθμό 2234454820 σύμβαση από την οποία η οφειλή της την 12/12/2017 ανερχόταν στο

-6^ο φύλλο της με αριθμό 827/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -
(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

ποσό των 110.423,71 ευρώ και 3) στεγαστικό δάνειο, με την με αριθμό 2193653120 σύμβαση από την οποία η οφειλή της την 12/12/2017 ανερχόταν στο ποσό των 80.635,75 ευρώ, σε όλες δε ενέχεται ως εγγυήτρια. Σημειώνεται ότι οι ανωτέρω οφειλές υπολογίστηκαν στο παραπάνω ποσό, δεδομένου ότι δεν προσκομίζεται επικαιροποιημένη κατάσταση για το υπόλοιπό τους κατά τον χρόνο έκδοσης της παρούσας, λόγω του ότι η εν λόγω οφειλές είναι ενέγγυες, μέχρι τον οποίο (χρόνο), αυτές συνεχίζουν να εκτοκίζονται. Συνεπώς, το σύνολο των οφειλών της αιτούσας ανέρχεται στο ποσό των 224.875,19 ευρώ.

Η αιτούσα, έχει κατά ψιλή κυριότητα, σε ποσοστό 100%, μια οριζόντια ιδιοκτησία – διαμέρισμα (I-1) ισογείου ορόφου, επιφάνειας 63,01 τ.μ., έτους κατασκευής 2004, που βρίσκεται στα _____, επί της οδού

_____, αριθμός _____ και η αντικειμενική της αξία ανέρχεται στο ποσό των 27.369,18 ευρώ (βλ. δήλωση ΕΝΦΙΑ 2018). Η εμπορική αξία του δικαιώματος της αιτούσας επί του παραπάνω ακινήτου κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου εκτιμάται, λαμβάνοντας υπόψη και την από 26/10/2017 τεχνική έκθεση αυτοψίας - εκτίμησης εμπορικής αξίας ακινήτου του διπλωματούχου πολιτικού μηχανικού _____ που προσκομίζει και επικαλείται η αιτούσα σύμφωνα με την οποία αυτή ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 40.000,00 ευρώ (αφορά την πλήρη κυριότητα), σχεδόν ισόποση με την αντικειμενική, ήτοι στο ποσό των 28.000 ευρώ. Η εν λόγω κατοικία, αποτελεί την κύρια κατοικία της αιτούσας και της οικογένειάς της.

Ακόμα η αιτούσα, έχει στην κυριότητά της κατά ποσοστό 50 % εξ αδιαιρέτου, ένα Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, μάρκας TOYOTA, τύπου COROLLA, με αριθμό κυκλοφορίας _____ κυβικά, έτους πρώτης κυκλοφορίας 2002, του οποίου η εμπορική αξία (κατά το ποσοστό που της ανήκει) εκτιμάται στο ποσό των 1.000,00. Το εν λόγω όχημα, δεν κρίνεται πρόσφορο προς εκποίηση καθώς ανήκει στην αιτούσα κατά ποσοστό 50 % εξ αδιαιρέτου.

Η αιτούσα, λόγω της σημαντικής μείωσης των αποδοχών της, της μείωσης των εισοδημάτων του συζύγου της, της μείωσης των εισοδημάτων των γονέων της οι οποίοι ως πρωτοφειλέτες κατέβαλαν κυρίως τις δόσεις των επίδικων δανείων στα

ποία η αιτούσα ενέχεται ως εγγυήτρια, αλλά και της αύξησης του κόστους ζωής και της υπερφορολόγησης, έχει περιέλθει σε μόνιμη και διαρκή αδυναμία πληρωμής των ανωτέρω οφειλών της, η δε αδυναμία της αυτή δεν οφείλεται σε δόλο. Εξάλλου, η αδυναμία πληρωμών καθορίζεται με βάση τη σχέση οφειλών και παροντικής ρευστότητας, αφού ληφθεί υπόψη και η προβλεπόμενη για το εγγύς μέλλον εξέλιξη της ρευστότητας του οφειλέτη. Εφόσον η σχέση αυτή είναι αρνητική με την έννοια ότι η ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του, υπάρχει μόνιμη αδυναμία πληρωμών (Κλ. Ρούσσος, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα). Στην περίπτωση της αιτούσας υπάρχει έλλειψη ρευστότητας, έλλειψη δηλαδή χρημάτων ικανών για να μπορέσει να ανταποκριθεί στα χρέη της αλλά και στις βασικές βιοτικές ανάγκες της ίδιας και της οικογένειάς της, οι οποίες εκτιμώνται στο ποσό των 1.000 ευρώ μηνιαίως.

Με βάση τα προαναφερθέντα, συντρέχουν στο πρόσωπο της αιτούσας οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή της στη ρύθμιση του νόμου 3869/10 και ειδικότερα αυτή των αρθ. 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2. Επομένως η ρύθμιση των χρεών της θα γίνει με μηνιαίες καταβολές απευθείας στην καθ'ής από τα εισοδήματά της επί τριετία, Όσον αφορά το ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής, το προς διάθεση στην πιστώριά της ποσό, λαμβανομένων υπόψη των βασικών προσωπικών και οικογενειακών της αναγκών, ανέρχεται στο ποσό των 120,00 ευρώ το μήνα. Το ανωτέρω ποσό θα καταβάλλεται το πρώτο πενθήμερο εκάστου μηνός και για χρονικό διάστημα 36 μηνών, ήτοι (120,00 X 36) 4.320,00 ευρώ. Περαιτέρω, «από το ποσό αυτό θα πρέπει να αφαιρεθεί ό,τι καταβλήθηκε συνολικά σε εκτέλεση της προσωρινής διαταγής του άρθρου 5 ή της απόφασης αναστολής του άρθρου 6, διαιρούμενο διά το πλήθος των δόσεων της παρούσας παραγράφου.» Το πιο πάνω εδάφιο της παρ. 1 του αρθρ. 8, προστέθηκε με την παρ. 2 άρθρου 61 Ν. 4549/2018, ΦΕΚΑ', 105/ 14.6.2018 και σύμφωνα με την παρ. 8 άρθρου 68 του αυτού νόμου εφαρμόζεται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου. Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση, δεν αποδεικνύεται από το προσαγόμενο έγγραφο της αιτούσας (σχετ. 62), ότι πράγματι λάμβαναν χώρα οι εν λόγω καταβολές που είχαν οριστεί με την από 1/02/2017 προσωρινή διαταγή ύψους 100,00 ευρώ μηνιαίως, καθώς αυτό αποτελεί απλώς ένα αντίγραφο βιβλιαρίου χωρίς να προκύπτει ότι έγινε μεταφορά του ποσού, για ποιο χρονικό

-7^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -

(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

διάστημα κλπ. Συνεπώς η αιτούσα, θα καταβάλλει μηνιαίως το ποσό των 120,00 ευρώ, το πρώτο πενθήμερο εκάστου μηνός και θα αρχίσει τον επόμενο από τη δημοσίευση της προκείμενης απόφασης μήνα και για 36 μήνες.

Η παραπάνω ρύθμιση των οφειλών της αιτούσας θα συνδυασθεί με την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει σήμερα μετά την αντικατάστασή του από το άρθρ. 14 του Ν. 4346/2015, εφόσον με τις καταβολές επί τριετία δεν επέρχεται πλήρης εξόφληση των απαιτήσεων της πιστώτριας της και προβάλλεται αίτημα εξαίρεσης της κατοικίας της από την εκποίηση, μετά το οποίο η εν λόγω εξαίρεση είναι υποχρεωτική για το Δικαστήριο εφόσον συντρέχουν σωρευτικά οι προϋποθέσεις που τάσσονται από το εν λόγω άρθρο όπως ισχύει από 1.1.2016 καθόσον: α) η κατοικία που περιγράφεται ανωτέρω χρησιμεύει ως κύρια κατοικία της αιτούσας, β) η αιτούσα έχει μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα 1.300,00 ευρώ και επομένως δεν υπερβαίνει το 170% των ευλόγων δαπανών διαβίωσης (1.000,00 ευρώ δαπάνες διαβίωσης x 170% = 1.700,00 ευρώ, βλ. άρθρ. 9 παρ. 2 που παραπέμπει στο άρθρ. 5 παρ. 3 ως προς τον καθορισμό των δαπανών διαβίωσης σε συνδυασμό με απόφαση ΤτΕ 54/15.12.2015 ΦΕΚ 2740), γ) η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας της δεν υπερβαίνει το όριο προστασίας που θέτει ο νόμος (180.000 ευρώ για άγαμο, προσαυξημένο κατά 40.000 ευρώ για έγγαμο και κατά 20.000 ευρώ για κάθε τέκνο και μέχρι τρία κατ' ανώτατο όριο) και δ) η πιστώτρια στα πλαίσια του άρθρ. 338 ΚΠολΔ, δεν επικαλέστηκε ούτε απέδειξε ως όφειλε ότι η αιτούσα δεν ήταν συνεργάσιμη δανειολήπτρια βάσει του Κώδικα Δεοντολογίας των τραπεζών. Για τη διάσωση λοιπόν της κύριας κατοικίας της θα πρέπει να καταβάλει ποσό που θα ελάμβαναν οι πιστωτές της σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Επομένως, η αιτούσα οφείλει να καταβάλει το ποσό των 25.000,00 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στην εκτιμώμενη εμπορική αξία της κύριας κατοικίας της (βλ. κ αρθρ. 954 παρ. 2 και 993 παρ. 2 εδ γ' ΚΠολΔ) αφαιρουμένων των εξόδων της αναγκαστικής εκτέλεσης. Η αποπληρωμή του ποσού των 25.000,00 ευρώ θα πραγματοποιηθεί σύμφωνα με το νόμο εντόκως, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το

στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, ο χρόνος δε τοκοχρεωλυτικής εξόφλησης του ποσού αυτού, πρέπει να οριστεί σε δεκαπέντε (15) έτη (180 μηνιαίες δόσεις). Το ποσό που θα καταβάλει η αιτούσα στα πλαίσια αυτής της ρύθμισης, θα ανέρχεται σε 139,00 ευρώ μηνιαίως, οι δε μηνιαίες δόσεις, καταβλητέες εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, θα αρχίσουν να καταβάλλονται 36 μήνες μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, καθόσον κρίνεται ότι πρέπει να παρασχεθεί στην αιτούσα περίοδος χάριτος ώστε να προετοιμαστεί και να είναι συνεπής με την ρύθμιση αυτή, παρά τα όσα ορίζουν οι διατάξεις των παρ. 2α και 2β του άρθρ. 9 του ν.3869/2010, όπως προστέθηκε με την παρ. 3 του άρθρ. 62 Ν.4549/2018, ΦΕΚ Α' 105/14.6.2018, και της παρ. 8 του άρθρου 68 του ν.4549/2018, λόγω αντίθεσής τους στις διατάξεις των άρθρ. 2 παρ.1, 5 παρ.1, 25 παρ.1, 4 και 17 του Συντάγματος, 2 ΑΚ καθώς στις υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ αλλά και στον ίδιο τον πυρήνα του ν.3869/2010, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Από τις καταβολές της αιτούσας για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του, θα ικανοποιηθεί η καθ' ης ως μοναδική πιστώτριά της, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 974 επ. του ΚπολΔ.

Κατά συνέπεια, η κρίνόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και στην ουσία της και να ρυθμιστούν τα χρέη της αιτούσας με σκοπό την απαλλαγή της με την τήρηση των όρων της ρύθμισης, εξαιρουμένης της εκποίησης της κύριας κατοικίας της, σύμφωνα με όσα ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ.6 του ν.3869/2010.

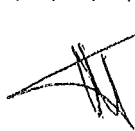
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Ρυθμίζει τα χρέη της αιτούσας με μηνιαίες καταβολές ποσού εκατόν είκοσι (120,00) ευρώ προς την καθ' ης για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών, οι οποίες θα γίνονται μέσα στο πρώτο πενθήμερο κάθε μήνα, αρχής γενομένης από τον επόμενο μήνα μετά τη δημοσίευση της παρούσας.

Εξαιρεί της εκποίησης την κύρια κατοικία της αιτούσας και συγκεκριμένα μία οριζόντια ιδιοκτησία – διαμέρισμα (I-1) ισογείου ορόφου, επιφάνειας 63,01 τ.μ.,

-8^ο φύλλο της με αριθμό 227/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου -
(Δ ι α δ ι κ α σ ί α ε κ ο υ σ ί α ς δ ι κ α ι ο δ ο σ ί α ς)

έτους κατασκευής , που βρίσκεται στα επί της οδού
, αριθμός και ανήκει στην αιτούσα κατά ψιλή κυριότητα σε
ποσοστό 100,00 %.

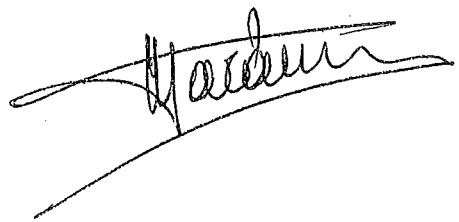
Επιβάλλει στην αιτούσα την υποχρέωση να καταβάλει για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της το ποσό των είκοσι πέντε (25.000,00) ευρώ. Η αποπληρωμή του ποσού αυτού θα γίνει σε δεκαπέντε (15) έτη με εκατόν ογδόντα (180) ισόποσες μηνιαίες δόσεις των εκατόν τριάντα εννέα (139,00) ευρώ, προς την καθ' ης πιστώτρια της, κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 974 επ. του ΚΠολΔ. Η καταβολή της μηνιαίας αυτής δόσης θα ξεκινήσει τον πρώτο μήνα μετά την πάροδο της τριετούς ρύθμισης της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 2 του νόμου και θα πραγματοποιείται μέσα στις πέντε (5) πρώτες εργάσιμες ημέρες κάθε μήνα. Θα γίνεται δε εντόκως χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά τον χρόνο αποπληρωμής σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων κύριας αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στο Λαύριο στις 18 Σεπτεμβρίου 2019.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο
του οποίου θεωρήθηκε
η σήμανση και η έκδοση κατά
τη σειρά της παραγγελίας
Λαύριο 22/10/2019
Γραμματέας

